

A VÁSÁRHELYI-PUSZTA NYELVE

HAJDÚ MIHÁLY

A Puszta nyelve, nyelvjárása nem egységes. Nem is lehet az, hiszen a kétféle betelepülők: a vásárhelyiek és az orosháziak magukkal hozták és megőrizték anyanyelvjárásukat, legföljebb azok bizonyos mértékben közeledtek egymáshoz. Nehéz és hosszas dolog lenne mindkét alapnyelvjárást leírni, megvizsgálni a különbségeket és az egyezéseket, majd a Pusztán élő, különböző származású emberek nyelvállapotát ismét egybevetni az anyanyelvjárással. Erre itt sem hely, sem lehetőség nincs, de úgy gondolom, nincs is szükség rá. Néhány jellegzetes szöveglejegyzés sokkal szemléletesebben mutatja be a nyelv állapotát mind a szakember, mind pedig a művelt olvasó számára.

Az alábbiakban tehát két idős embernek az elbeszélését adjuk, akik közül az egyik a vásárhelyi, a másik pedig az orosházi származásúak jellegzetes beszédét, mai nyelvállapotát képviseli. Nyilvánvaló, hogy vannak kevésbé tipikus nyelvjárási sajátossággal beszélők, s az olyan házasságban élők, ahol a másik fél nem ugyanabból a nyelvjárást beszélő közösségből való, átvehettek egymástól bizonyos sajátosságokat, de ennek a vizsgálata már más jellegű tanulmány főladata.

A szövegek magnetofonszalagokról való lejegyzését az úgynevezett egyezményes átírási rendszer szerint végeztük. Ez igen közel áll a gyakorlati helyesíráshoz, és így minden nyelvészeti előképzettség nélkül is olvasható.

Az első főlvetel 1971 nyarán készült Kardoskúton. Adatközlő idős Olasz Ernő 79 esztendő, vásárhelyi származású (pusztai születésű), református vallású, kardoskúti lakos, földműves. Az elbeszélés témája a régi betyárélet a Pusztán.

Ezök katonaszökevényök vótak. Hát oszt az ijenöket üldöszték. Ha mökfokhatták, viszszavitték, | de agyon is lütték. Tehát ezöknék mönekülni köllött hazúrrúl. Az ijen embörök atták ára a fejúket, | akikre ráfokták, hogy bëtyár. Pedig dehogy av vót! Ezök nem akártak osztrák katonák lönni, | sē külföldön szögálni. Mer èlvitték ám úket messzire. Oszt onnan èlszöktek lovastúl, puskástúl. Osz így beáltak a többi közzé, mer sokam vótak ám azok. Hát oszt itt mög a | akkori névön ahoty szerepölték: zsandár | úgy neveszték, | azok üldöszték az ijenöket, keresték: | élve vaty hálva mökfogni. De hát az igöm bajos vót!

Há' oszt vót idöszak, mikor bemöntek a vározsba, | Vásárhèjre. Még ot múlattak nagyba a kocsmába, mikor atták nekik a jèlt, | mēr mindönütt azétt élhetek ojan sokájik, hogy vót kin trázsa. Hotyha má csendör vaty | ijem valaki közèlbe gyüitt, akkõ' má jelentötték nekik, és má el is möntek lóháton. Hát oszt | èggy àlkalommàl | beszorították úket a vározsba. Nem tuttak èrefele a Puszttába gyüinni. Amára möntek Mártejnak. Zsandárok utánok! De hát a poros nyomába sō ért! Mártejnál mökfördültak, mökkerülték, èl Földèjéknek! Onnan vissza ère kifele a Puszttának. En nagy út vót ám!

Májd a | z én apám | öregapám de nem vót má mög, | csak öreganyám, az apám meG | csag gyerök vót, | de ojan, hogy mán ki lèhetöt trázsának állítani, hogy nem è gyünnék vala-

mērül zsandárok. Ottan öttek, ittak, mē^r bōr vót mindōn gazdáná¹. Hát oszt | mikō^r kipihenték magukat, akkō^r kigyűttek ēre a Pusztába. Itt az uraságnak vót¹ ēty csárdája | Sámson köze-libe. Eszt az uraság azē^r tartotta fōnn, hogy mindōn vándōrnak adni köll ēgy icce bōrt, akki mén, | és szállást ot kap, anni köll ēgy icce bōrt. De mán másikat nem attak, ha kért is! Vaty pēzér, vagy aszonták néki: eriggy az ōkōritatóhō!

Hát oszt ide vetőtteg be ebbe a csárdába. Mē jártak azok ot másszor is. Hát oszt vót ēgy nagy istáló, ebbe bekōtötték a lovukat. Ez ojam vót, hoty két végin ájtó vót. Teteje nád. Hát oszt | mōkszorították űket a zsandárok. Nem érkösztek fōlnyērgōlni, mer má ott is vótak. Ám az ájtót belōrl belōrlaszólták. Hát nem atták mōg magokat. Ére fōl a zsandárok mōggyűtötták a nádat | tetejēt. De pallása nem vót | ennek az épületnek. Hát mosmā mōnekūlni köll akārhogy is! Hát osztán fōlnyērgōltek, kinyitották a | véginn az ájtót, aszonn a végin, ammērūl a Szāraz-ēr ēlfōjt. Ep pedig nádas vót. Rāhasáltak a lōra, a lō néki a nádnak. Nem tutták űket még agyō lūni sō. Ēlmōntek.

Nahát ezōk a zsandárok tōpszōr mōkfōrdū¹ tak az ijen csárdáknā¹. Mēr ijem vót Kútason is, mōg másutt | nekik fōnntártva. Hát oszt | ēgy ālkalommāl kigyűttek űk is. A zsandárok mōg má mēk hamarāBB. Azok izs bent a kocsmāba vótak. Hát oszt mikōr lōszā¹ tak, bemōntek az istálóba, látták, hoGY | id zsandārlovak vannak. Nahát ēre nem mōnekūltek ēl, hanem űk izs bekōtötték. Oszt akkor bemōntek a csárdába. De má a pisztōi készmō vót! Hát ojam pisztōjt ha látnānak! Fēlkéz vōd, de ojan nehēZ! Nekōm járt a kezōmbe gyērōkkoromba. Ōlēg vót, fene ōgye mōg ity kitārtani. Ūty hitták asz: karabēj. Ūgy mōnteg be, hogy má rājok is fōjták. Ha mōg mēr mōccanni, akkōr halāl fija! Hāp pērsze, hogy a zsandárok nem nyūltak puskāhon. Ére fōl a legényōket, a zsandārlegényōket elūtasították. A komiszārus, ez vót a vezetője, eszt ity tisztōlték akkor, | annak elēbe tōttek ēty kosār vōrōshagymāt, eszt mōk köllōtt ōnni, inni a bōrt. Ev vót a büntetēs. Mikor evvel is végōsztek, ēlmōntek. Hogy mi lōtt a komiszāros-sāl, esztet má tovāb nem tudom. Kihānta-ē, vagy mōgemēsztōtte, a fene tuggya. Ity cselekōttek.

Ēgy ālkalommāl | eszt az apām monta, űk a városhon közēl laktak, ot vót a tanyājuk, | hát oszt láttā, hogy a vározbūl hājtották a zsandárok űket kifele. Roppant jó lovajik vótak, futōsak. Oszt Pālkónak lēsōtt a kalapja. Mōgālt, | lēsālt. Utāna a zsandárok szépōm mōgāltak, nem mērték közēl mōnni. pedig a kalapēr szá¹ t lē. Na | mikōr fōlvōtte a kalapot, űjra el | fōllūt. Gyűttek ēre kifele a Pusztānak. Ąra bent a Csomorkā-lapos abba az idōbe ojam vót, hogy | nádas Ezōm mōnt az űt kōrōsztūl. Ezōgbe az ijen nádasogba mōg a tōbbi cimborāj behūzōttak. MajD | mikor űk mán ittent | kiērték a nádazsba, űg gyűttek tovābb. Mikor a zsandárok odaērték, akkor a nádazsbūl mōg onnan | szōtték lō a zsandárokat, akig bent vótak a nádba, azok is ot vótak lovastūl, cakli-pakli.

Ijeⁿ embōrōk vótak. De hogy azok valakid bāntottak vōna? Sōnkit sē! Ojan embōrōked bāntottak, akkik ārūlkottak utānnuk, hoty hun napōlnak, hova jārnak. Oszt az ojanokat a zsandárok figyēlték. Az ijen embōrōket oszt ērakták láb alól, aszt agyonlūttek.

Ēgy ālkalommāl | itt apāmnak hārmadik szomszēggya | id beszēlték it magok kōszt, ém mōk hālgattam, | hogy mōntek az apjāvāl a várostra hazafele. De elōttük mōnt ēty kocsi, az mām búzāt vitt a várostra, szinte az is a fījāvāl. De mōglátta a koma, mikō^r má közē gyűttek, hogy gyūnnek a vározbūl ezōk a lovasok. Hā minygyā tutta, hoty kicsodāk. Lōugrott a kocsi^rūl, be akārt a kukoricāba szalaⁿi, de nem ērkōzōtt. Mán az ārokpārtrūl visszabukott, agyonlūttek. Anyit mōktōttek, hoty fōltōtték a kocsi^ra, aszonták a fījānak: vit haza. Hát ijen embōrōk vótak. Azok nem vótak rossz embōrōk csak azokhon, akik így ārūlkottak rājuk. Mer űnekik azēr köllōtt így būjdosni, hotyha mōkfōkták vōna a zsandárok. akasztōfa lōt vōna | nekik. Majd osztán | de sokājiG | ēltek ezōk | ije nyūl mōdon.

Ha ēpen | pēzre vót szūkség, mer āra hisz szūkség vót sokszor, | akkō kirabō¹ ták a pósta-kocsit. Mer akkō még vasūt nem vót. A póstakocsi ap pedig innen a vározbūl vitte az adō-pēⁿ szt, amit adōba id befizettek, vitte Pestre. Hát ēgy ālkalommāl osztā kōrūlfōkták eszt is, pedig azokat má katonāk kísirték, | de űk is vótak sokan. Ére fōlkēsztōttek hogy | sokan

Bekerítették, osz tovább ęty tappot sę. Az osztrák katona az oszt ęlmenekült, a póstakocsi otmaratt, eszt kirabolták.

Hát oszt ęgy ęlkalommál tanáltak a póstakocsiba, | hogy męr akęrt Pes're mőnni, vaty Pes'rűl gyűtt, | eszt má nem tudom, | ęty kisasszont. Eszt osztány nyakon kapták, ęlvitték. Nem tudom má mennyi aranyat tűsztek ki, ammięr visszaaggyák. Ijen | viccőket mőkcsináltak.

Majd ęgy másik ęlkalommál | jártak ezők a mesterők: szabók mők susztęrok. Fuvarost hoza | foktak, oszt ezőkķę¹ vitették magokat úgy vására. Hát oszt ęgy ęlkalommál mőgin csizma kölőt vóna mán nekik. Hát ęs szustęrt nyakomfoktak, | vásárheji vót, | hogy nekik csinájon csizmát. De úty, hogy a szára puskapölläl lögyön tele. Hát a kirőndölt időre el is mőntek. Mőglött a csizma is, a poskapo^r is. Ęre fől nęki, a susztęrnak ugyancsak annyi aranyat attak, mint amennyi a csizmaszárba fęrt. Hát oszt ez a puskapor azęr köllött nekik, hogy akkor a puska ojam vót, hogy ęlőltőtős, oszt ę¹fogyott a puskapörjuk. Puskapör pedik kölött, | męr sokszö^r szűksęg vót a puskára. Por is köllöt, sok męr ojan erős vót a csűve, hogy az^{ok} | sokat kibirt. Itt is vót ęgy ojam puska. Ez apámnak ęgy rokonáję vót. De az is ojan embör vót, hogy nappá¹ jó embör, ęccaka mőg mőnt rabólni. Am má nem ojam futóbętyár, mint | an nem katonaszökevé^m vót. Hát oszt azok is, | annak is vótak cimborájai. Ęlgyűttek ęccaka Májlátra, | túl Komlósom van. Ot vót a ménős | ęsszevęrve. Hát ezők kisütötték azt, s hogy a ménöst ęlszakájtyák, ęlhajjtyák. Ötem mőntek. De a csikósok sę engettek. Ęre fől néty cimborája Mónus Isvánnak a csikósokat agyomvęrték. Mónus nem bántotta a csikósokat, ű mőg ę¹szakájtyotta a ménöst, mę neki vót a lekfutósab lova. Hát oszt ű oszt amit ę¹szakájtyott, ennek a csapatnak az ęlin | mőnt, | de sebősen, a ménős utánna | a lónak. Mikö^r a Tisza szélére ęriek, akkor beugratott a vízbe, úszott, a csikók utánna. A tú^{só} pärten ki. Ott elatták űket. Ot má nem ez a rőnd, ami it vót Tiszán ęrűl, ez má oda, túl a Tiszára nem szólt, ottany nyugottan elat-hatták. Hát oszt mőkfokták űket, rágyűttek, hoty kik vótak. Néty kolęgát asztat fölakasztottak a város szélébe. Ennek a Mónus Istvánnak má fija vót, ojam mint az ęn apám, | ojan idős. Vározsbul kihajtottak sokat, hon nézzék mőG. Aszt a négyet fölakasztották, de Mónust nem, mer an nem bántotta a csikóst. Hát osztá Mónus Isván aszonta a fjának: hotyha ęt tút taná^sz, mutas, kiję vót. Mę végig kölött ęm nézni. A városi lakosokat | nagy ręszit ki^{nyom}ták | muszáj vót. Hát ot fölakasztották a négyet. Ott is hatták, nem vőttek lę, mer akkor úcs csináltak, hogy māj lęszakad magátúl. A varnyúk mők kiszőttek a szőmit, mőgötték a pofáját. Na de ezőknek nem! Ęccaka a többi cimborá ęlopta, ęlvitték űket, ęs valahun ęlásták. Ęcs cselekőttek. Nem rőttenek ęm mőG! Ijen embörök vótak.

A második fölvétel 1972-ben készült Orosházán. Adatközlő Fekete Sándor 79 esztendős, orosházi születésű, de a Pusztán nevelkedett, egész ęletét ott töltő evangélikus vallású orosházi lakos, földműves. Az elbeszélés témája gyermekkora, saját ęlete a Pusztán.

Ezēr | ezęrnyócszázkilencvennyőc | szęptembęribę vezetęt fől idęsanyám az iskolábo, a | itt Orosházán a | mostan Rákóci uccaji iskola, mos^t ovoda az a Tas ucca sęrkon. Oda jártom az ę¹ső ęs második osztáj^t. Esz csak így rövidem mondom. Hát Fabrici Pál vót a tanító, majd osztán a | ezęrkilencszáz | nak a | ęsszín, akkor pedię a mostani Adi Endre uccábo lévő iskola, ahol Fürsz János vót a tanító, oda jártom ęgy osztáj^t, a harmadik elemit. Majd azután abba az ęvbe fölépűt ott az Aradi-ut mentin a mostani cinkusi iskola, amit u^{9y} neveznek: cinkusi iskola. Eszt | eszt az iskolá^t | nevet az onnét kapta, hoty cinkusi, mer ott a kövętkęző tanyasor aZ, | úgy nevezik aszt a tanyasort telekkönyvilek, hoty Cinkus. Onnan kapta eszt a nevet. Osz az akkor tejjessen uj^j iskola vót. Ezęrkilencszázbo ipűlt, ęs Hódmezővásárhej várossa ipítettę abba az időbe aszt az iskolát. A vásárheji határbo | vagyis hát ho szorossan vásárheji határ akkor az vót, | nyőc iskolát ipítettętt akkor a város. Esztęgy nagybu¹ el is tudom mondani, hogy męjkkę azok az iskolák. Ez a, ez | ęlőször is kezdęm: ott a cinkusi iskola, az vót ęgy. Másik a tatársánci, azután harmadik a fecskęsi iskola, négyedik a szőkehálmⁱ iskola, az ugyanakkor ipű^t. Na, mostan asztán kettő vót még a kilső ęs belső Szőrháton, akik ipű^ttek. Azután ugyanabba az ęvbe ipűlt a | ez a tanyaji rįszt | mos nem gyut eszęmbe hirtelen,

hogy minek is nevesztik | Gorzsa | ott ipü¹t | az uj | ha jó¹ mondom, talá hetet montam má el.
A Nyócadik | asz pedig | lázsd ez nem gyut eszembe, hoty hol | ipü¹t a nyócadik iskola.

Tehát akkor osztán, hogy vam mosmá oda nem messze hozzánk a tanyáhol iskola, hát a negyedik osztájt oda iártom. Vētró Anna | tanittónő vót a tanító. Még akkor szükön vót a tanító, és ez a Vētró Anna még nem is vót kébzēt tanittónő, mer még a szünidő alat tanút, és azután tette lē még a vizsgát.

Tatársáncon | ot pedig | Tokodi Piroska vót tanittónő. Emlíkszēm rá nagyom világosan a nevre is.

Hát ot jártom osztán a cinkusi iskolábo két osztájt. Hát | eljártunk gyalogosan, | ugy ēggy | egy jó kilométerre vót a tanyánk, illetve az idēsapámé ami tanya vót, illetve még akkor, ezērkilencszázēgybe | nem is vót míg az apámé, mer a nagyapámé vót a tanya.

Fekete GyörGY | vót a nagyapám. Kilencszázharomba ősszel | akkor atta oda a fíjajinak | három fíjának aszt a | ēggy | ta | egy darap földet az apámnok, tizēnēggy és fél katasztēr holdal. Másik tizēnēggy és fél katasztēr holdal a nagybátyámnok, Fekete Mihájnok. A harmadik | területēt pedig | szinte egy nagybátyámnok, Fekete Is¹vámnok atta. Ekkor osztosztak mēG | a fíjaji. Nity fíja vót a nagyapámnok, még vót egy József ezēkēn kívül, amit montam. Az in apám pedik Pál vót. A József pedik kapta itt az orosházi határbo a | Fődvári-ut mentin vót az ősi Fekete-fő¹d. Az a | az ősi Fekete-főd, az az egēz darab az valamikor ötvenhat hold vót, amit az urasáktul kaptak akkor, mikor ezērnyócszáz vagy ezērhétszáz valamē | hánybo atta nekik az it való uraság a fő¹det. És ottam vót a nagyapámnok harminc hold főggye abbul az ősi fődbül. A többi az má azelőtt osztájtiro mēnt, még akkor, abbo | abba az ēvegbe mēk kíső iverge is azok mint Fekete-fődek vótak.

Osztám majd vót ēGGY | az apámnok egy nőtesvirgye, de az jóval fíjatalab vót az | ezēknē a nagybátyájmíná és az apámná. İppen tēnnap vótam látogatóba ennē a nagyinēmnē. Ez ezērnyócszázhetvėnkilenc szēptemberibe születēt. Mos kilencvenhárom ives. Hogy ē mēntem hozzá mēglátogatni, vittem neki ēty csomaG | nēgró cukort¹, hogy esztet szopogassa Erzsike nēném ugy unalmábo. Mondom neki, hoty hát hogy van Erzsike nēném. Hát mēgvagyok in, tudot Sándor. Várom, ēgye mēg a fene, osztá nem gyün | ammit várok. Tudot, hogy mit várok. Hát nem ír má nekēm sēmmit sē, hát várom asz, hogy maj gyün irtem. De más külőnben jól bírgya magát, kimēgy mēg begyün, osztán tól | mēgy. Őssze vam má | hogyamonygyam | magyarul mēgmondva: aszalodva | a kilencvenhárom esztēndējivel. Asz mongyya, hogy minek hoztat tē nekēm eszt a cukrot, hát nem tudom in esz nekēd visszaszógáni. Hát Erzsike nēném, hát visszaszógát akkor, mikor ingēmet pēszzrát. Mer mikor in születtem, ű má tizēhárom ives vót. Hát ugy niha-niha fölvēt ingēm is, mint pójázs gyerekēt. Osztá ha nem tudom én, valami bajom vót, hát csicsizsgatott, | mēg mēgringatott a bölcsőbe.

Hát osztán, hát asz mongyya, hát igy vót tudot, Sándor, pēszzrátolak in is mēg. Mēg mondok valamit. Mer asz monták, hoGY | tígēdet Győzőnek köllöt vóna kērēsztlőni, mēr előtte való nap kípviselőválosztás vót Orosházán. Kípviselőnek mēgválasztották negyvennyócas programmá¹ Vērēs Józsefēt. A nagyapám és a baráttyo, a Szabó Pál, aki ugyancsak szinte negyvennyócas naty kortēs vót. Hát mēgválasztották Vērēs Józsefēt, és a Szabó Pál asz monta: aszt a gyerekēt, mer a követválosztás utám való nap születēt, hád Győzőnek köllöt vóna kērēsztlőni, mer győsztiünk! Hát osztán de csak nem lēttem Győző. Eszt Erzsike nēném beszíte el innekēm, hoty hát minek köllöt vóna engēm, | vagy mit mondott a Szabó Pál, hogy Győzőnek köllöt vóna én | ingēmet kērēsztlēni. Én ugy ēgondúkottam, mind oja kislány, | hát csak nem lēs Győző az a gyerek. Hát igy vót ez akkor.

Asztán a nagyapám | rul is mondóm asztat, hogy igy a kípviselőválosztásná segiccsigire vót neki a tót nyelf tudományo. Mer Tótkomlóstra mikor mēntek korteskēnni, tudott a tótokka | a komlósi tótokká¹ beszíni. Eszt azir tutta eszt a | tód beszidēt, vaty tót nyelvēt, mer gyerekkorán oda vót ēggy évig | cserēbe Békécsabán tót szót tanulni. Azēr¹ mert itten a | ezēk az orosházijak Szarvas, Békécsaba, Tótkomlós körül vótak tótokká¹, és hasznáták a tót

nyelvet, mer | cselidēt sokszor Csabáruł fogattak, mēk Tótkomlósrú. És azér a nagyapám asz tudot tótul, és nagy segítőcsigire vót mint Vērēs Józsefnek a kortēsse, hoty tudott a tótokkal beszínyi.

Hát oszt ezēk a vál | most ērül mondok valamit, ezēkrül a választásokrul, | hoty hogyan is mēnt ez akkor. Nem akkor, mikor én születtem, hanem kísőbb, mikor ém má kilenc éves vótam, ezérkilencszázégybe, akkor vót képviselőválosztás. Szinte Vērēs József | fēt válosztották mēg akkor, ezérkilencszázégybe. És vót akkor | valami Zalaji nevü kormámpárti jelölt, evvel szēmbē vót Vērēs József. De hát Vērēs József nyerte el a mandátumot, mer ű kapot lek-tőp szavazatot. Vót még másik két jelölt is, ēty kērēsztínyszocijálista és ēty | nem kērēsztínyszocijálista, nemzetközi szocijálista. Valami Bokányi vót az ēgyik jelölt, nem tudom, hogy av vót-ē a kērēsztíny vagy nem kērēsztíny, de az is jelölt vót. A négyediket asz nem tudom, hoty ki vót a jelölt. Hanem asztám mikor má tutták a Vērēs-pártijak, hogy biztos űk nyernek, hát ojan szavak is hangzottak ēl, hogy: āpcuk Szalaji, kiátok a lovaji. Mer Zalajin | má akkor a kocsik nem szágú¹dottak vinni a szavazókat a szavazóhejre. És míg asztán vót ojan | ojan is, hogy a kétētyházi olájok és az őcsőt-, szentandrásijak it szavasztak Orosházán. Ez azér vót, mer aszt a kétētyházi olájokat asz jobban tutta a kormámpárt vesztēgetnyi, mint a magyarokat. Azér kevertik a választá | választókerületēgbe eszt a kétētyházi olájokat. Az őcsőt-, szentandrásijakat hogy mé, nem tudom, asz pedig onnam vētük ē Szarvastú, mer oda tartozot vóna, asz pedig ide tētük, mer azok magyarok vótak. Hok kevērve lēgyēn. Ez így vót akkor.

Ére sokan nem emlíkeznek, de in | ém mind gyerēk nagyon emlíksēm rá, ēre a | mer begyüttünk kocsival a válo | a képviselőválosztásro. Mer a négyvennyócas pártnok nem szabad vót ētetnyi és itatnyi, csak a kormámpártnok. De házokná a vidiki válosztájik [!] mind az őcsőt-, szentandrásijak és a kétētyházi olájok, azokat | a nagyapám lēvágotott a | ēgy bornyut, osztám mēkfősztik paprikásnok ott a válosztók. Harminc embērt vagy negyvēn embērt mēgvendígölt a válosztók | attak nekik ebídēt. Igem mēr nem lēhētēt, | mint a kormámpártnok, hoty kibérölte a | valamējik szalodát, és ott ētette, itatta a válosztójit. A négyvennyócas pártnok esz nem lēhētēt az ellenziki pártnok esz mēkcsináni.

Szinte Szabó Pálēkná is, a nagyapámnok a baráttyáná, és a felesīgēmnek ez vót a nagyaptya, ez a Szabó Pál, ezér tudom róla, hogy ott is ētettek mēg itattak, harminc embērt vagy ötven embērt mēgebídőtettek, a kétētyházi olájokat vaty pedik | az őcsőt-, szentandrásijakat. Így mēnt ez a válosztás abba az időbe.

Mēg āra is emlíksēm, hogy a | ellenziki pártoknak a kalpiukná ződ, ijen zót tujaágokat vaty fenyőág vót a kalap | ijē jelvím vót. A kormámpártnok, a Zalaji pártjánok pedik fehér tol vót a kalapná. Fehér libatoll. No osztám mikor mēgvót a válosztás, íccaka valamikor hirdettik ki. De hát mēgvártuk mink is az unokatesvirēmnel, aki ojan nagyob gyerēk vót má, mer nigy évve¹ őregeb vót mind én. Osz Fekete Miháj vót, Miháj bátyámnok a fija, avval őgyelēktünk uGY. Lētētük a ződ ágot a kalaptu, osztá tētünk tollat, oszt emēntünk a kormámpárt közé hāgatózni, hogy ot mi van. Hát így vót.